

Sygn. akt II KK 277/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 29 października 2015 r.,

sprawy **J. R.**

skazanego z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt X Ka 443/14,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Piasecznie

z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt II K 264/11,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Piasecznie z dnia 10 lipca 2013 r., sygn. akt. II K 264/11, oskarżony J. R. uznany został za winnego popełnienia:

- I. czynu zarzucanego mu w pkt. I aktu oskarżenia wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. skazany na karę 2 lat pozbawienia wolności;
- II. czynu zarzucanego mu w pkt. III aktu oskarżenia wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 263 § 2 k.k., i za to na podstawie wskazanego przepisu skazany na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. art. 86 § 1 k.k. wymierzono oskarżonemu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Przedstawiony wyrok zawiera jeszcze rozstrzygnięcia dotyczące przepadku korzyści majątkowej, zaliczenia na poczet orzeczonej kary okresu rzeczywistego pozbawienia wolności, zwrotu dowodu rzeczowego oraz kosztów postępowania.

Od powyższego wyroku apelacje wywiedli obrońca oskarżonego oraz prokurator.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 16 marca 2015 r., sygn. akt X Ka 443/14, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, uznając obie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wywiódł obrońca skazanego J.R.

Autor kasacji powyższemu wyrokowi zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na jego treść, a mianowicie:

„I. art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na niedopuszczalnie lakonicznym wskazaniu niezasadności zarzutu z punktu II 3 apelacji, a to poprzez odwołanie się jedynie do fragmentu wyjaśnień skazanego złożonych w toku postępowania przygotowawczego, bez jego skonfrontowania z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania jurysdykcyjnego oraz niewynikającej ze zgromadzonego materiału dowodowego okoliczności wedle której amunicja ujawniona w służbowej szafie skazanego zaginęła uprzednio w poprzedniej jednostce policji w której pracował skazany, co stanowi przeprowadzenie kontroli odwoławczej postawionego zarzutu w sposób niepełny, wybiórczy, oparty na niekompletnym materiale dowodowym dotyczącym stanu wiedzy skazanego co do posiadania amunicji, oraz z uwzględnieniem w toku rozumowania okoliczności obciążającej skazanego, która wedle zgromadzonego materiału dowodowego nie istnieje, co rodzi wątpliwość odnośnie tożsamości wyniku toku rozumowania Sądu przeprowadzonego z wyeliminowaniem powyższych uchybień,

II. art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na niedopuszczalnie lakonicznym wskazaniu niezasadności zarzutu z punktu II 6 apelacji z ograniczeniem się jedynie do wyjaśnień skazanego złożonych w toku postępowania przygotowawczego oraz profesjonalnego kontaktu z bronią, co stanowi przeprowadzenie kontroli odwoławczej postawionego zarzutu w sposób

niepełny, wybiórczy, pomijający skonfrontowanie tychże wyjaśnień z wyjaśnieniami złożonymi w toku postępowania jurysdykcyjnego z których wynika, że skazany miał świadomość posiadania innej amunicji oraz wynikającej z opinii biegłego z zakresu badań broni i balistyki okoliczności, że ujawnione naboje były nabojami typu "short" (z kolei naboje do broni typu kbks są nabojami typu "long") (przyp. obrońcy), co spowodowało, że analiza zarzutu została przeprowadzona tylko w oparciu o jeden fragment zgromadzonego materiału dowodowego, a więc bez wszechstronnego jego rozważenia w granicach okoliczności w nim podniesionych,

- III. art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na odniesieniu się do zarzutów z punktów II 1 oraz III 1 głównie poprzez odwołanie się do ustaleń Sądu I instancji, ograniczenie się do lakonicznego wskazania dowodów przemawiających za niezasadnością zarzutów, bez przedstawienia toku rozumowania, który doprowadził Sąd do uznania, że zarzuty te są niezasadne, co powoduje, że sfera motywacyjna Sądu II instancji pozostała nieujawniona, co z kolei uniemożliwia poznanie przyczyn dla których zarzuty zostały uznane za niezasadne w stopniu oczywistym."

W oparciu o tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w Warszawie wniosła o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna.

Autor kasacji zarzuca rażąco obrazę art. 457 § 3 k.p.k. przez Sąd odwoławczy. Przepis ten nakłada obowiązek, aby Sąd II instancji w uzasadnieniu orzeczenia podał czym się kierował, wydając wyrok oraz dlaczego zarzuty i wnioski apelacji uznał za zasadne albo niezasadne.

Uważna lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie pozwala na stwierdzenie, iż uzasadnienie to spełnia podstawowe wymogi art. 457 § 3 k.p.k. Analiza zebranego materiału dowodowego oraz wspomnianego

uzasadnienia daje podstawę do stwierdzenia, że Sąd odwoławczy trafnie ocenił zarzuty i wnioski apelacji obrońcy i na stronach 6, 7 uzasadnienia odniósł się do zarzutu II. 1; na stronie 7 ocenił zarzuty II. 3 i II. 6; natomiast na stronach 6, 7, 8 przeanalizował zarzut III. 1.

Sąd Najwyższy uważa za niecelowe powtarzanie – powielanie w tym miejscu zasadnych argumentów Sądu odwoławczego, który słusznie ocenił wniesione w sprawie apelacje za oczywiście bezzasadne.

Ponadto z treści I i II zarzutu kasacji wprost wynika, że skarżący, podnosząc zarzut rażącej obrazu art. 457 § 3 k.p.k. w istocie kwestionuje ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę orzeczenia Sądów pierwszej i drugiej instancji w zakresie stanu świadomości skazanego, co do posiadania amunicji. Stosownie do treści art. 523 § 1 k.p.k. błędne ustalenia faktyczne nie stanowią podstawy kasacji, a więc zarzuty w istocie kwestionujące zasadność ustaleń nie mogą prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Sąd kasacyjny nie jest zobowiązany ani uprawniony do badania pod pozorem rozpoznawania zarzutu rażącego naruszenia prawa – prawidłowości ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 636 §1 k.p.k.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę, Sąd Najwyższy postanowił jak na wstępie.